

μα φθίσωμεν εἰς Ἀνδραδίδαν, πρῶτόν μου ἔργον θέλει εἶσθαι νὰ ὀμιλήσω πρὸς τὸν Γοδοφρεῖδον. Τὴν θέλησίν του μὲν δὲν δύναμαι νὰ βιάσω. Ἀλλ' ὅταν πρόκειται περὶ τῆς Ἀννης, τὴν βίαν ἐνεργεῖ τὸ κάλλος της.

— Θέλει εἶσθαι εὐδαίμων ἡμέρα, εἶπεν ὁ Πετραλείφας, διὰ τὸν γαμβρόν μου ὅταν δυνήθῃ νὰ ἐγκλείσῃ ὡς υἱὸν τὸν Γοδοφρεῖδον εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Πρὸ πολλοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Βιλλαρδουίνος, θεωρῶ τὴν Ἀνναν ὡς προσφιλεῖν θυγατέρα μου.

— Οἱ δύο ὁμοῦ διὰ τῆς ἐνώσεως ταύτης, ἐπρόσθεσεν ὁ Πετραλείφας, θέλετε καταστή τὸ φόβητρον τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

— Εἰπέτε, ἀπήντησε μειδίων ὁ Βιλλαρδουίνος, τὸ ἐδραιότερον αὐτοῦ στήριγμα.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἠκούσθησαν αἱ σάλπιγγες τοῦ Ῥοβέρτου καὶ τῆς συνοδίας του ἐπανερχομένων, καὶ ὁ Πετραλείφας ἐσπευσε νὰ ἐξέλθῃ. Ἀμα δὲ ἐστρεψεν οὗτος τὰ νῶτα, μὲ ταχεῖαν κίνησιν τῆς χειρὸς ἐσχίσεν ὁ Βιλλαρδουίνος τὴν ἄνω γωνίαν τοῦ χαρτίου ὃ εἶχε λάβει παρὰ τοῦ γέροντος, καὶ μετὰ ταῦτα, διπλώσας αὐτὸ, τὸ ἐνέκλεισεν εἰς τὸν κόλπον του.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΡΗΓΑΤΤΑ.

Ἡ μεγάλη πανηγυρίς τῆς ρηγάττης ἢ τοῦ ἐπιθαλασίου ἀγώνος, τελεῖται ἐν Βενετίᾳ κατ' ἔτος, περὶ τὸ τέλος συνήθως τοῦ Μαΐου ἢ τὰς ἀρχάς Ἰουνίου. Τὸ τελευταῖον ὁμοῦς ἔτος ἢ ἐποχὴ ἐκείνη παρήλθεν ἐν σιωπῇ, διότι οἱ φιλοπάτριδες Βενετοί, μιμηθέντες τὰ ἐνδοξα παραδείγματα τῶν πατέρων αὐτῶν εἶχον ἐπιδοθῇ εἰς ἀγῶνας σπουδαιοτέρους, καθ' οὓς τροπαιοῦχος ἐκυματίζετο τοῦ ἁγίου Μάρκου ἢ σημαία μακρὰν τῶν στενῶν διωρύγων τῆς ἀλλοτε θαλασποκράτορος Βενετίας· ἡ τροπαιοῦχος ὁμοῦς σημαία συνεστάλη ὑπὸ χειρῶν ἀδίκων, καὶ ἡμεῖς ἀναγκαζόμεθα νὰ περιγράψωμεν ρηγάτταν πανηγυρισθεῖσαν ὑπ' οὐρανὸν ἀνελεύθερον, τὴν τοῦ 1847, ὅτε συνεκροτήθη ἡ σύνοδος τῶν τριῶν. Εἰς τὴν περιγραφὴν ταύτην προσθέτομεν καὶ σύντομον ἐξιστόρησιν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς προόδου τῶν ἀγώνων τούτων, κατασταθέντων ὀνομαστοτάτων ἐπὶ τῆς δημοκρατίας.

Ἡ ρηγάττα ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ λαμπροτέρα τῶν ἐορτῶν τῆς Βενετίας· ἡ δημοκρατία ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἐορτὴν ἐθνικὴν, καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐπισημοτέρας περιστάσεις, ὡς τὴν τῆς ἐκλογῆς δόγου, νίκης κατὰ θάλασσαν, ἐπισκέψεως διαστήμου τινὸς ξένου, διέταττε τὴν τελετὴν αὐτῆς.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπαναληφθῇ εἰς ἄλλο μέρος τῆς γῆς ὡς ἐν Βενετίᾳ, ὅπου διώρυγες στεναὶ καὶ ἐλικροειδεῖς, λέμβοι μακροὶ ἐλαυνόμενοι ὀπισθεν ὑπ' ἐρετῶν δεδυστατούντων, γονθολιέροι ἐπιτηδειότατοι γυμναζόμενοι ἀπὸ τῆς βρεφικῆς αὐτῶν ἡλικίας περὶ τὴν κωπηλασίαν, συντρέχουσιν εἰς τὸ νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ἀμίμητον. Ἐάν εἰς ταῦτα προσθέτῃς τὸ ἀναρίθμητον πλῆθος τῶν θεατῶν σεσωρευ-

μένον εἰς τὰς λέμβους, τοὺς ἐξώστας, καὶ τὰ παράθυρα τῶν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν μεγαλοπρεπῶν οἰκημάτων, τὴν ὡραιότητα τῆς τοποθεσίας καὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὴν παρουσίαν τῶν Ἀρχῶν, τὰ πολυτελὲς τῶν πλοίων καὶ τῶν ἀστραπηβόλων καὶ ποικιλοχρόων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἐνδυμάτων, τὸν ἦχον τῆς μουσικῆς, τὰς συμμίκτους τοῦ πλήθους φωνάς, καὶ τὸ πατροπαράδοτον πάθος τῶν δύο μερίδων αἰτινες διαιροῦσι τὴν πόλιν εἰς στρατόπεδα ἐχθρικά, ὅχι ἐφ' ἡμέρα ἀλλὰ προαιώνια, θέλεις μόλις συλλάβει ἰδέαν ἀμυδρὰν τῆς ἀπαραμίλλου λαμπρότητος τῆς ρηγάττης.

Ἐκπαλαὶ ὁ βενετικὸς λαὸς ἠγάπησε τὰς πανηγύρεις καὶ τὰς τρυφάς. Καταφυγόντες περὶ τὸ 590 ἔτος Μ. Χ. εἰς ἀπρόσιτον λαβύρινθον τελμάτων διὰ νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν βαρβάρων, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπινοήσωσι μέσα τέρψεων καὶ εὐθυμίας, διὰ νὰ ἀναθάλψωσι τὸ θάρρος αὐτῶν ζώντων μακρὰν τοῦ κόσμου. Μετ' ὀλίγον τὰ μέσα ταῦτα ἐθεωρήθησαν ἀπαραίτητα, καθόσον ἐπρόκειτο ν' ἀποτρέπεται δι' αὐτῶν ἡ προσοχὴ τῶν κυβερνωμένων ἀπὸ τῶν πράξεων τῆς ζηλοτύπου καὶ φιλοπόπτου ἐξουσίας. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ συνεταυτίσθησαν αἱ ἕξεις αὗται μετὰ τῶν κοινῶν ἡθῶν, ὥστε ὁ διάπυρος καὶ ἀκαθέκτος ἐκεῖνος λαὸς μετέφερεν εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ τὰ πάθη τὰ ὅποια γεννᾷ συνήθως ἡ θρησκεία καὶ ἡ πολιτικὴ. Ἀλλὰ καὶ σήμερον καθὼς καὶ πάλαι σώζεται τὸ αὐτὸ μῖσος μεταξὺ τῶν κατρίκων τῆς ἀριστερᾶς καὶ τῆς δεξιᾶς ὅχλης τῆς μεγάλης διώρυγος, μετὰ τῆς ἐνορίας τοῦ Καστέλλου καὶ τοῦ ἁγίου Νικολάου, καὶ ἡ αὐτὴ ἀναληγσία μεταξὺ τῶν λοιπῶν.

Κατὰ τοὺς χρονογράφους τῆς Βενετίας ἡ ὑπαρξὶς τῶν δύο τούτων μερίδων, τῆς τῶν Καστελλάνων καὶ τῆς τῶν Νικολότων, χρονολογεῖται ἀπ' αὐτῆς τῆς κτίσεως τῆς πόλεως. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἡρακλείας καὶ τῆς Ἀκυληίας, οἵτινες καὶ πρὶν ἦσαν ἀντίπαλοι, καταφυγόντες εἰς Βενετίαν, ἐταποθετήθησαν εἰς θέσεις ἀντικειμένους, κατασταθέντες οἱ μὲν εἰς τὴν νῆσον τοῦ Καστέλλου πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ἄκρην τῆς πόλεως, οἱ δὲ εἰς τὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου ἀπέναντι τοῦ Ριάλτου. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι ἐξηπλώθησαν, καθ' ὅσον ὑψῆσαν ὁ πληθυσμὸς, πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἰλλυριῶν, τὴν πλατεῖαν τοῦ ἁγίου Μάρκου καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς μεγάλης διώρυγος μέχρι Ριάλτου, οἱ δὲ ἄλλοι κατέσχον τὸ λοιπὸν τῆς πόλεως, μᾶλλον μὲν εὐρύχωρον ἀλλ' ἥττον εὐυπόληπτον· διότι ὁ δόξης, οἱ γερούσιασται, καὶ τῶν πατρικίων οἱ πλουσιώτεροι κατῴκουν εἰς τὴν ἐνορίαν τῶν Καστελλάνων. Ὅθεν οἱ Νικολότοι ἀπετέλεσαν τὴν δημοκρατικὴν μερίδα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι συνεκρότουν τὴν ἀριστοκρατικὴν.

Ἐνταῦθεν μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἀντιζηλία τῶν δύο τούτων μερίδων διὰ νὰ μετριάθῃσι δὲ αἱ συνέπειαι αὐτῆς ἀπεφασίσθη νὰ ἐκλέγωσιν οἱ Νικολότοι ἴδιον δόγην, καθῆκον μόνον ἔχοντα τὸ νὰ προεδρεύῃ εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ συμβούλια αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεδακνύετο πάντοτε δι' ἐκλογῆς ὁ διαστελλόμενος ἐπὶ χρηστότητι καὶ ἐπιδεξιότητι γονθολιέρης, ἡ ἀναγόρευσις ἐπανηγυρίζετο μετὰ μεγίστης πομπῆς πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ λαοῦ. Καὶ ἡ μὲν τελετὴ ἐγίνετο εἰς

τοῦ ἁγίου Νικολάου τὸν ναὸν ὅπου ὁ νέος δόγης καθη-
γιαζέτο παρὰ τῆς θρησκείας καὶ ἐνεδύετο μεγαλοπρε-
πεστάτην στολὴν, οὗτος δὲ ἐλάμβανε τίτλον *Καστάλ-
λου*, ἡ ἀρχηγὸς τῶν *Νικολότων*, καὶ ἐντολὴν νὰ φυ-
λάττῃ τὴν χρυσοῦφαντον σημαίαν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Οἱ *Νικολότοι* ἐπαίρόμενοι τότε ἐπὶ ἐπιτυχίᾳ, πε-
ριεργάζοντο τοὺς *Καστελλάνους* λέγοντες τὰ ἀκόλου-
θα ἐπαναλαμβάνόμενα καὶ μέχρι τῆς σήμερον· «*Ti, ti
voghi il dose, e mi voggo col dose.*» Σὺ κωπηλα-
τεῖς διὰ τὸν δόγην, ἐγὼ ἔμως κωπηλατῶ μὲ τὸν δόγην.

Λιωνία ἦτον ἡ μεταξὺ αὐτῶν πάλη· καθ' ὅλας τὰς
δημοσίας τελετάς, ἑκάστη μερίς φέρουσα ἴδια χρώ-
ματα, ἡ μὲν τῶν *Καστελλάνων* ζώνην καὶ πῖλον ἐ-
ρυθρὰ, ἡ δὲ τῶν *Νικολότων* μαῦρα ἢ κυανᾶ, ἡγωνίζετο
νὰ θριαμβεύσῃ εἴτε εἰς τοὺς διὰ λέμβων εἴτε εἰς τοὺς

διὰ ῥάβδης, εὐχειρίας καὶ ἰσοσταθμίας ἀγῶνας. Ποτὲ
μὲν ἐπρόκειτο νὰ κατατομηθῇ διὰ μιᾶς ταῦρος, ποτὲ
δὲ νὰ κατασκευάσωσι πυραμίδα ἐξ ἀνθρώπων ἢ ἄλλην
τινὰ τοιαύτην περιέργον εἰκοδομήν. Δέκα ἢ δώδεκα
ἄνδρες ἐσχημάτιζον διὰ τῶν βραχιόνων αὐτῶν σπιν-
θωμάς ἐφ' οὓς ἴσταντο ὀρθοὶ ὀκτὼ ἄλλοι φέροντες τέσ-
σaras, οὗτοι δὲ δύο, καὶ οἱ δύο ἓνα, ἡ δὲ κορυφή
ἐστέρφετο ὑπὸ μικροῦ παιδίου. Οἱ ἐπιτηδειότεροι κα-
τῶρθουν πολλάκις πυραμίδα ἐξ ὀκτὼ ὀροφῶν τοιοῦ-
των! Ἄλλοτε οἱ γυμναστικοὶ αὗτοι ἀγῶνες ἐγίνοντο
ἐπὶ λέμβων ἐνῶ διέσχιζον τὰς διώρυγας. Ὑπῆρχον
δὲ καὶ σχοινοβάται οἵτινες ἀνασυρόμενοι διὰ σχοι-
νίων κατεβαινον οἰονεὶ πτερυγοφόροι ἀπὸ τῆς κο-
ρυφῆς τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ ἁγίου Μάρκου μέχρι
τοῦ ἐξώστου τοῦ παλατίου εἰς ὃν ἐκάθητο ὁ δόγης.

Ἡ μεγάλη διώρυξ

Μετά τινας προσρήσεις ἐκκλησιαστικὸν ἐχούσας χα-
ρακτήρα, προσέφερον πρὸς αὐτὸν δέσμην ἀνθέων ῥι-
φθεῖσαν δὴθεν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ διεσκόρπιζον ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ πλήθους μέγαν ἀριθμὸν ποιημάτων.

Ἐτελεῖτο δὲ καὶ ἄλλος ἀγὼν περιεργότατος, ὁ
τῆς πυγμαχίας, καθ' ὃν ἡ πρὸς ἀλλήλας ἐχθρὰ τῶν
δύο μερίδων ἀνεκτύσσετο φοβερά. Μετέβαινον εἰς γέ-
φυραν ἀτείγιστον καὶ, συνθήματος δοθέντος, ὥρμου-
ν ἑκατέρωθεν διὰ νὰ διαβῶσι προσπαθοῦντες διὰ γρον-
θοκοπημάτων ὅχι εὐκαταφρονήτων νὰ ῥίψωσιν οἱ μὲν
τοὺς ἄλλους εἰς τὴν διώρυγα, καὶ οὕτω καὶ κυανοὶ
καὶ ἐρυθροὶ κατέπιπτον ὡς χεῖμαρρος ὀρμητικὸς εἰς
τὴν θάλασσαν. Σώζεται ἐτι γέφυρα εἰς τὸν ἅγιον
Βαρνάβαν τῆς Βενετίας, καλουμένη *Ponte de' ru-
ghi*, γέφυρα πυγμαχίας.

Ἡ κυβέρνησις, διὰ νὰ διατηρῇ ἀκμαίαν τὴν φυσί-

κὴν καὶ ἥθικὴν ἐνέργειαν τῶν κατωτέρων κλάσεων,
καὶ ν' ἀντιτάττῃ αὐτὰς εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν πατρι-
κίων, ἐξῆπτε μᾶλλον τὸ πνεῦμα τῶν ζηλοτύπων τού-
των ἀλληλομαχιῶν. Ἐντεῦθεν ἡ μεγίστη ἀμιλλα, καὶ
ἀνδρεία, καὶ ἐπιτηδειότης, δι' ὧν διεκρίθησαν αἰείποτε
οἱ Βενετοὶ κατὰ τὰς ναυμαχίας, καὶ κατεστάθησαν
οἱ ἐμπειρότεροι ναῦται τῆς Εὐρώπης.

Ὅλους τούτους τοὺς ἀγῶνας, καθὼς καὶ πολλὰς
ἄλλας συνθησίας, ἐδανείσθησαν ἀπὸ τοῦς Ἀραβας καὶ
ἄλλους τόπους τῆς Ἀνατολῆς, μεθ' ὧν εἶχον μεγάλας
σχέσεις ἐμπορικὰς. Εἰς πόλεις διακρεπούσας τότε ἐπὶ
πολιτισμῷ, ὡς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὸ Καῖρον, τὴν
Βαγδάτην καὶ τὴν Δαμασκὸν, ὀφείλουσι καὶ ἀρχιτεκτο-
νικὴν, καὶ ἐνδυμασίας, καὶ ἐθίμα καὶ ἥθη πολλάκις, καὶ
ἰδοὺ διὰ τί ἡ Βενετία καὶ σήμερον ἀκόμη ἔχει μεταξὺ
τῆς λοιπῆς Εὐρώπης χαρακτῆρα μᾶλλον ἀνατολικόν.

Ποτέ ἐπὶ δημοκρατίας δὲν ὑπῆλθαν ἄλλαι μερίδες, παρὰ τὰς τῶν *Καστελλάνων* καὶ *Νικολότων*, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ δὲν εἶχον χαρακτῆρα πολιτικόν, ὥς μαρτυρεῖ ἡ βενετική ἱστορία, ἐν ᾗ οὐδέ ἔχνης ἀπαντᾷται ἐμφυλίου πολέμου.

Οἱ Βενετοὶ εἶναι ἐν γένει γλυκεῖς καὶ σκεπτικοί, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἀγγίνοες καὶ σκῶπται· οἱ *γονδολιέροι* μάλιστα διετήρησαν ὑπὲρ πάντων ἄλλην τάξιν τῆς βενετικῆς κοινωνίας τὸ ἐθνικὸν τοῦτο προσόν. Εἶναι πνευματώδεις, εὐθυμοὶ καὶ ἐπιτήδριοι, ἀφωτισμένοι, πιστοὶ, καὶ διακριτικοί.

Ἀλλ' εἰάν ὁ τύπος ἔμεινεν ὁ αὐτός, ἡ ἐνδυμασία καὶ αἱ ἔξεις αὐταὶ μετεβλήθησαν. Ἀλλοτε οἱ *ραιδροὶ* ἐκεῖνοι κωπηλάται συνερχόμενοι ἐν καιρῷ νυκτός ἐφαλλον μελαγχολικῶς, ὥς παλαι εἰ ῥαψῶσαι τῆς Ἑλλάδος, τὰς ἐρωτικὰς τοῦ *Τάσσου* στροφάς. Σήμερον ὁμοῦς σπανίως ψάλλουσιν ἐκ συμφώνου, προτιμῶντες τὴν ἁρμονίαν τῶν ἐρίδων αἰτινας ὁμοῦς δὲν καταντῶσι πώποτε αἰματηραί. Τὸ 1841, ὅτε ὁ διοικητὴς ἠθέλησε νὰ ἀνανεώσῃ τὸν διαγωνισμὸν τῶν *γονδολιῶν* ἐγεννήθη τοιοῦτον μῆτος· μετὰ τοῦ τῶν δύο μερίδων, ὥστε τριακόσιοι ἕως τετρακόσιοι *γονδολιέροι* ἐφυλακίσθησαν τὴν προτεραιάν αὐτὴν τῆς ἐορτῆς ἥτις ἐξ αἰτίας τοῦτου δὲν ἐτελέσθη.

Διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης, πόσον ἐλάχιστη μερίς εἶναι ἀξιοσπᾶντως προεκκεκολλημένη εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς σημαίαν, ἀναφέρομεν τινὰ παραδείγματα τὰ ὅποια θανειζόμεθα παρὰ Γάλλου περιηγητοῦ·

« Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀριζίν μου εἰς Βενετίαν μετέβην εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ ἁγίου Παύλου, διὰ νὰ ζωγραφίσω ὠραιότατην μικρὰν διώρυγα βροδοκέπατον. Εἰς τὸ ἱερογράφημά μου περιέλαβον καὶ *γονδολιέρον* ἐξηπλωμένον ἐντὸς παρακειμένης λέμβου· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ μαῦρος αὐτοῦ πῖλος δὲν ἀντενακλᾷτο ἁρμονικῶς εἰς τὴν θάλασσαν, μετεποίησα τὸ χρώμα εἰς ἐρυθρόν. Ἐνῷ δὲ ἡτοιμαζόμην νὰ ἀναχωρήσω ὁ κωπηλάτης ἐστηκώθη διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ἔργον μου. *Patron benedetto*, ἀνερώνησεν ἀμέσως· διὰ τί μὲ κατετρόνησας τόσον βαλὼν εἰς τὴν κεφαλὴν μου κόκκινον πῖλον; Σὲ παρακαλῶ, ἀλλάξέ τον, διότι πρέπει νὰ μαθουὶ ὅλοι ὅτι οἱ *γονδολιέροι* τοῦ ἁγίου Παύλου εἶναι ὅλοι *Νικολότοι*.

Ἀλλοτε μετέβην διὰ θαλάσσης εἰς Καναρέγγιον ὅπου εἶναι τὸ στρατόπεδον, οὕτως εἶπεν, τῶν *Νικολότων*. Ὁ *γονδολιέρος* μου Μάρκος, ἀληθὴς *Καστελλάνος*, ὑψηλὸς καὶ εὐμορφος νέος, *Μαρέτος*, ὡς ἐνομάζουσιν εἰς Βενετίαν τοὺς μελαγχροίνους, ἔφερε τὴν ἐρυθρὰν ζώνην καὶ τὸν πῖλον. Ἐκαθήμην ἡπύχως ἐντὸς τῆς *γονδολῆς* μου ὅταν ἀκούσας φωνᾶς ἀγρίας παρετήρησα διὰ μικροῦ περὶθύρου, καὶ ἶδον πληθὺς κωπῶν ἀνυψωμένων κατὰ τοῦ Μάρκου μου. Μόλις κατώρθωσα νὰ καταπαύσω τὴν ἐρίδα, καὶ νὰ σώσω αὐτὸν τολμήσαντα νὰ παρουσιασθῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν *Νικολότων* χωρὶς ν' ἀπικδυθῇ τὸ ἐρυθρὸν χρώμα. »

Ἀλλὰ τὸ ἐφεξῆς ἀνέκδοτον χαρακτηρίζει ὑπὲρ πάντοτε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν μερίδων τούτων.

Εἰς τῶν γνωστοτέρων ζωγράφων τῆς Βενετίας, Εὐγένιος Βόζας ὀνομαζόμενος, ἐζωγράφησε τὸν νε-

κητὴν τῆς προτελευταίας ρηγάτης, τὸν περίφημον *Νάζον*, *Καστελλάνον*, ἐπανελθόντα μετὰ τὴν πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ ἐναγκαλιζόμενον διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἐνῷ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπαλλεθριαμβευτικῶς τὴν τροπαιοῦχον σημαίαν.

Ὅταν οἱ *Νικολότοι* ἔμαθον ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη ἀπετέθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ὠραίων τεχνῶν, ἐθαροβήθησαν μέγα. Ὅποιος ἐξευτελισμός! Νὰ νικήσῃ *Καστελλάνος*, νὰ ζωγραφηθῇ, καὶ ἡ εἰκὼν νὰ ἀναρτηθῇ εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Ἀκαδημίας! Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ ταραχὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰς τριόδους τοῦ Καναρέγγιου, καὶ μετὰ συμβούλια συγκροτηθέντα ἀλλεπαλλήλως ἐντὸς τῶν κωπηλείων, συνετάχθη ἡ ἀκόλουθος, ἀξία τῶν ἀρχαίων Λακώνων, ἐπιστολή, καὶ ἐστάλη πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ μουσείου.

« *Sior lustrissimo*,

La se ricorda, lustrissimo, che se non la fa tirar via dalla Cademia, el quadro del sior Bosa, con quel Castelan, con la so bandiera de... in mano, nù Nicolotti, che con le bandiere mene-mo la polenta, ghe lo sfondaremo.

Ἢτοι, αὖ Ἐκλαμπρότατε κύριε!

Ἐνθυμήτου, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι ἡ δὲν ἀποβάλῃ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου Βόζα, μ' ἐκεῖνον τὸν *Καστελλάνον* μὲ τὴν σημαίαν... εἰς τὴν χεῖρα, ἡμεῖς οἱ *Νικολότοι*, οἱ ὅποιοι μὲ σημαίας ἀνακατόνομεν τὴν πόλιν, θὰ τὴν κομματιασωμεν. »

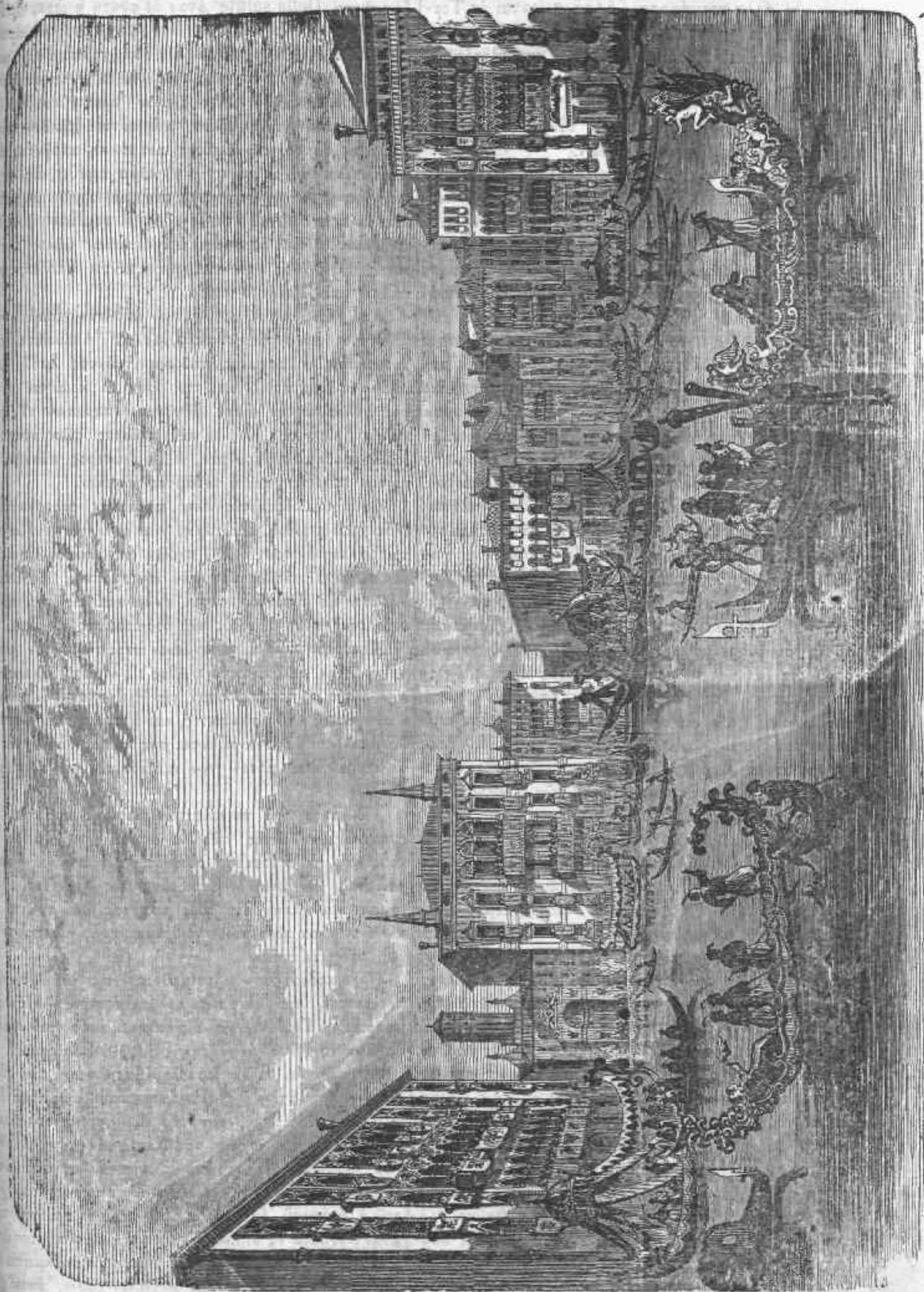
Ἰδοὺ τί ἐννοεῖ ἡ τελευταία φράσις διὰ νὰ κατασκευάσωσι *παλέντα* (μπομπότα), μεταχειρίζονται ἐύλογον τὸ ὅποιον ῥίπτουσι μετὰ ταῦτα· οἱ *Νικολότοι* λοιπὸν καυχῶνται ὅτι ἐκέδησαν τόσας σημαίας ὥστε καθ' ἐκάστην δύνανται νὰ μεταχειρίζωνται νέαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ταραχὴ ὑβῆσεν ἀδ' ἀκόπως, ὁ διευθυντὴς τοῦ Μουσείου ἠναγκάσθη νὰ κρύψῃ τὴν εἰκόνα.

Ἀς ἐλλῶμεν καὶ εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς ρηγάτης. Ἡ ἀρχὴ τῆς ρηγάτης χρονολογεῖται ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων χρόνων τῆς δημοκρατίας. Ἐπειδὴ ἦτον συνήθεια κατὰ τὰς ἐορταστικὰς ἡμέρας νὰ μεταβίβωσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς *Λαύο*, ἡ κυβέρνησις, διὰ νὰ ἐυκολύνῃ τὰς μεταβάσεις, ἐπρόντιζε νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἀριθμοὶ-τις μεγάλων λέμβων τριηκοντόρων καὶ τεσσαρ κοντόρων. Ἐκτοτε ἐγεννήθησαν οἱ διαγωνισμοί, διότι αἱ λέμβοι αὗται, τοποθετούμεναι κατὰ τειρὰν, ἀνεχώρουν συγγρόνως καὶ ἐπειδὴ ἡ σειρά ὠνομάζετο *riga*, ὁ διαγωνισμὸς ὠνομάσθη ἐκ τούτου *regatta*.

Οἱ γερουσιασταὶ προῖδόντες τὴν ὠφέλειαν ἥτις ἐδύνατο νὰ προκύβῃ ἐκ τῆς πάλιν ταύτης διὰ τὸ ναυτικόν, ἐνίσχυσαν αὐτὴν διὰ παντός μέσου. Καὶ τὸ 944 ἔτος ὅτ' ἐφῆρξθη πανήγυρις διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν νεανίδων τὰς ὁποίας ἤρπασαν οἱ πειραταὶ τῆς Τερρέτης, ἡ ρηγάτα ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐορτὴ ἐθνικὴ.

Ἡ ἀρπαγὴ αὕτη εἶναι πολλὰ περίεργος. Ἡ δημοκρατία εἶχε συνήθειαν νὰ συζευγνύῃ κατ' ἔτος δώδεκα νέας ἐκ τῶν ὠραιότερων καὶ τῶν πλέον ἀκόρων μετὰ δώδεκα νέων. Διὰ νὰ γίνῃ δὲ λαμπροτέρη ἡ τελετὴ, ἐδάνειζον πρὸς αὐτὰς λίθους πολυτιμοτά-

τους καὶ ἄλλα κοσμήματα. Ἀλλὰ πειραταὶ ἐκ Τερ-
γέστης, δελεασθέντες ὑπὸ τῆς πλουσίας καὶ ὠραίας
λείας, ἐνέδρευσαν περὶ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἐτελοῦντο
οἱ γάμοι, καὶ εἰσδραμόντες ἐνοπλοὶ ἤρπαξαν τὰς
νέας ταύτας Σαβινίας ὑπὸ τὰς ὕψεις αὐτὰς τῶν νυμ-
φίων, αἵτινες πρὸς ὑπεράσπισιν δὲν εἶχον τὴν ὥραν
ἐκείνην εἰμὴ στεφάνους ἐξ ἀνθέων.

Κανδιάνος δ' Γ'. ὅστις ἦτον τότε δόγης ἐφώπλι-
σεν ἀμέσως λέμβους, καὶ τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν νεο-
νύμφων ἔτρεξεν εἰς καταδίωξιν τῶν πειρατῶν. Κα-
τατροπώσαντες δὲ τοὺς ἄρπαγας μετὰ συμπλοκὴν
μανιώδη, ἐπανεφέρον ἐν θριάμβῳ τὰς νύμφας φερούσας
ἐτι ὄλους αὐτῶν τοὺς ἀδάμαντας, ἐψαλόν δοξολογίαν
πρὸς εὐχαριστίαν τῆς ἐξ ὕψους βοήθειας, καὶ νέοι
δημόσιοι ἀγῶνες διετάχθησαν. Ὅτε ἡ δημοκρατία
ἐφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης, ἡ ρηγάττα κα-
τέστη ἡ μεγίστη τῶν ἐθνικῶν ἐορτῶν, καὶ ἐτελεῖτο
μετὰ λαμπρότητος ἀγνώστου εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον.

Αἱ μεγάλαι ρηγάτται ἦταν τὰ δλύμπια τῆς δημοκρα-
τίας. Τὸ στάδιον ἔχει μῆκος τεσσάρων μιλίων βενετι-
κῶν, ἡ μιᾶς περίπου λεύγας. Ἐξορμούσαι ὡς ἀπὸ βαλ-
θίδος ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἀκρας τῆς πόλεως πλησίον
τοῦ δημοσίου κήπου, διασχίζουσι κατὰ μῆκος ὅλον τὸν
λιμένα, διαβαίνουσιν ἐνώπιον τῆς Πιατσέτας, εἰσέρχον-
ται εἰς τὴν μεγάλην διώρυγαν, προχωροῦσι μέχρι Κα-
ναρεγγίου, καὶ ἐκεῖθεν καμπτόμεναι περὶ νύσαν ἐμ-
πεπηγμένην ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, ἐπανερχονται διὰ τῆς
αὐτῆς διώρυγας μέχρι τοῦ παλατίου τοῦ Φοσκάρου,
ὅπου διανέμονται τὰ ἐπαύλα εἰς τοὺς νικητάς. Κατὰ
τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ τέρμα τῆς ἐπιπόνου ταύτης
ναυτιπορίας ἦτον εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ριάλτου ἀπέ-
ναντι τοῦ δημαρχείου σήμερον ὅμως τὸ ἐδῶλιον ὅπου
ἰστάμεναι αἱ Ἀρχαὶ διανέμονται τὰ βραβεῖα κατα-
σκευάζεται, ὡς καὶ πάλαι, μεταξὺ τῶν παλατίων τοῦ
Βάλβου καὶ Φοσκάρου.

Αἱ συναμιλλώμεναι γόνυθολαι εἶναι τοσοῦτω λεπταὶ
καὶ ἐλαφραί, ὥστε, εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ ἐρέτης θέτει
κωπηλατῶν τοὺς πόδας, βάλλουσι ξύλον διπλοῦν διὰ
νὰ μὴ τρυπήσῃ ἡ τρόπις. Ἐφ' ἐκάστης λέμβου ἐπι-
βαίνουσι δύο ἄνδρες φέροντες ἐνδύματα λαμπρόχροα,
ὡς καὶ τὴν ζώνην καὶ τὸν πῖλον τῶν Νικολότων ἢ
Καστελλάνων, ἀμφοτέραι δὲ αἱ μερίδες στέλλουσι
τοὺς ῥωμαλεωτέρους καὶ δοκιμοτέρους τῶν κωπη-
λατῶν αὐτῶν. Ἀξίαι σημειώσεως εἶναι ἡ συγκίνησις
ἣτις ὑπάρχει κατὰ τὴν πόλιν ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς
ἐορτῆς, καὶ ἡ φροντίς μεθ' ἧς προφυλάττονται καὶ
περιποιῶνται ἑαυτοὺς οἱ μέλλοντες ἀθληταί. Δεκα-
πέντε ἡμέρας πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἀποφεύγουσι πᾶσαν
αἰτίαν ἀδυναμίας, καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐστηρῶς ὠρι-
σμένην τινὰ δίαιταν. Ἐὰν διατελῶσιν ὑπηρετοῦντες
παρὰ τινι πατρικίῳ, ἀπαλλάσσονται πάσης ἐργασίας,
καὶ θεωροῦνται ὅχι ὡς ὑπηρεταὶ ἀλλ' ὡς υἱοί.

Τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγῶνος ἕκαστος ὑποψήριος λαμ-
βάνει τὴν εὐχὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀσπάζεται τὰ
μέλη τῆς οἰκογενείας, βάλλει περὶ τὸν τράχηλον ἱερά
λείψανα τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου καὶ ἁγίου Μάρκου, καὶ
συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ, ὑπάγει νὰ προσ-
ευχηθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐνορίας ἢ τὴν τῆς

Σωτηρίας, *Della salute* δταν δὲ φθάσῃ ἡ ὥρα, δρᾶτ-
τοντες τὴν ξυλίνην κώπην, δι' ἧς ἐλπίζουν νὰ προσ-
θέσωσι καὶ νέαν σημαίαν εἰς τὰ τρόπαια τῆς με-
ρίδος αὐτῶν, ἴστανται πρὸ φραγμοῦ ἐκ σχοινίου μετὰ
τῶν συναγωνιστῶν. Μετ' ὀλίγον κροτεῖ πυροβόλον,
καταβιβάζεται τὸ σχοινίον, καὶ αὐτοὶ ὁρμῶσι πρὸς
τὰς ἐλαφροπτέρυγας λέμβους καὶ κωπηλατοῦντες ὁρ-
θιοὶ πετῶσιν ὡς ἀλκυόνες· αὐτὸ κῦμα ἀφρίζει, ὡς λέγει
τις χρονογράφος, ὑπὸ τοῦς ἀλλεπαλλήλους κτύπους
τῆς κώπης· *Spuma l'onda sotto il replicato batter
de' remi*· Ἰδοὺ φθάνουσιν αἱ γόνυθολαι· μόλις βλέπει
αὐτὰς τὸ πλῆθος καὶ γίνονται ἄφαντοι ὑπὸ τὴν μι-
γᾶλῃ τοῦ Ριάλτου ἀψίδα.

Ἀλλ' ἰδοὺ αὐτοὶ μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν γέφυραν τοῦ
Ριάλτου ἐρχονται συμπιεζόμεναι. Ἀκούσατε τὰς
βροντώδεις ἀνευφημίας τοῦ φρενιτιῶντος λαοῦ, καὶ
τὰς χειροκροτήσεις, καὶ τὴν βοήν· αἱ κραυγαὶ αὗται
ἀναγγέλλουσι τὴν νίκην μέχρι τῶν περάτων τῆς με-
γάλῃς διώρυγας. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος τῶν νικητῶν
λαμβάνει σημαίαν ἐρυθράν, ὁ δὲ δεύτερος κυανῇν, ὁ
τρίτος πρασίνην, καὶ ὁ τέταρτος κιτρίνην.

Παρὰ τὴν δόξαν τῆς νίκης, παρὰ τὰς φιλοπροσύνας
δλοκλήρου μερίδος, ὁ εὐτυχὴς γόνυθιέρης γεμίζει καὶ
τὸ βαλάντιόν του· διότι, πηδῶν ἀπὸ λέμβου εἰς λέμ-
βον συνάγει πλῆθος ἀργυρῶν νομισμάτων, τὰ ὅποια
δίδουσι εἰς αὐτὸν οἱ θεαταί, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πόλιν
φορολογεῖ τοὺς ἀπαθροῦς τῆς δοξασιότητος μερίδος.

Μετὰ τὸν ἀγῶνα, τελούμενον περὶ τὴν ἕκτην μετὰ
μεσημβρίαν, ἐπιβαίνει τὸ πλῆθος εἰς λέμβους ἀκολουθεῖ
τὴν μουσικὴν διαπλέουσιν τὴν διώρυγαν. Τοιαύτη δὲ
ἡ σύγχυσις, καὶ ἡ συμπέσις, καὶ ἡ συμπλοκή, ὥστε οἱ
γόνυθιέροι μεταχειρίζονται τὰς κώπας αὐτῶν εἰς τὸ
ν' ἀποφεύγωσι μόνον τὴν σύγκρουσιν μεγαλητέρων
λέμβων.

Τὴν νύκτα, τὰ ποικίλα τῶν φῶτων χρώματα ἀν-
τανακλῶμενα ἐντὸς τῆς θαλάσσης, αἱ λέμβοι, αἱ
μουσικαί, ὁ διάστρεος οὐρανός, τὰ πολυφάνταστα
παλάτια, αἱ γυναικες βαδίζουσαι ὡς Νηρηίδες, ἢ ὡς
νύμφαι καθήμεναι εἰς τοὺς ἐξώστας, ὅλα ταῦτα καὶ
ἄλλα τοιαῦτα καθιστῶσι τὸ θέαμα πολὺ λαμπρότερον
καὶ ποιητικώτερον.

Οἱ οἰκοδεσπόται φιλοτιμοῦνται τίς νὰ δαπανήσῃ
πλειότερον, τίς νὰ φανῇ πολυτελέστερος. Μόνος ὁ
πατρίκιος Γιουβανέλλης ἐδαπάνησε κατὰ τὴν τελε-
σθεῖσαν τὸ 1847 ρηγάτταν 800,000 δραχμῶν!

Αἱ γόνυθολαι εἶναι διαφόρου κατασκευῆς καὶ δια-
φόρων σχημάτων· αἱ μὲν ὁμοιάζουσι τὰς τοῦ 18.
αἰῶνος, αἱ δὲ τὰ καίκια τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
καὶ ἄλλαι τὰς ἰούγκας τῆς Κίνας· ἄλλαι ἐλαύνονται
ὑπὸ τεσσάρων, ἄλλαι ὑπὸ ἑξ καὶ ἄλλαι ὑπὸ ὀκτώ
ἐρετῶν, κεκαλυμμέναι ὑπ' οὐρανῶν ἐκ μεταξωτοῦ χρυ-
σοῦ ἢ ἀργυροῦ, ἔχουσαι εἰς τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρῶ-
μναν τρόπαια ἐξ ὀπλων ἢ περιπλέγματα παριστῶντα
ἔρωτας, σειρήνας, πτηνὰ καὶ διάφορα ποικίλματα. Αἱ
ὀκτώσκαλμοι ὀνομαζονται μεγάλοι ὄφεις, ἐπειδὴ εἶ-
ναι μακραί, ἔχουσι πρῶραν δειξάν, καὶ καθὼ πολλὰ
ἐλαφραί ἔρπουσιν ὡς ὄφεις διὰ μέσου τῶν ἄλλων,
καὶ προπορευόμεναι τῶν ἀγωνιστριῶν παραμερίζουσι

τὰ προκείμενα. Νέοι πατρίκιοι ὁδηγοῦντες αὐτὰς καὶ καθήμενοι γονυκλιτὶ ἐπὶ ῥαπτῶν πολυτελῶν, ἐκτοξεύουσι βέλη χρυσᾶ κατὰ τῶν γοιδολιέρων ἐκείνων ἔσοι δὲν ἀποσύρονται ταχέως. Ἀξιόλογον μέτρον ἀτυνομικόν, σκοπὸν ἔχον τὸ νὰ μὴ λυπηθῇ κανεὶς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς πανδῆμου ἀγαλλιάσεως!

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ. (1)

Ὑπόθεσις τις μὲ ἠνάγκαζε νὰ μεταβῶ πρό τινων ἑτῶν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. Ἐπιστρέφων εἰς τὴν Δανίαν, παρεκάλεσα τοὺς ἐντολεῖς μου νὰ μ' ἐπιτρέψωσι νὰ διαμείνω ὀλίγον, διὰ διασκέδασις ἐνεκεν, εἰς Μεκλεμβούργην. Κατέλυσα δὲ πλησίον τῆς Δοβεραύης, εἰς κτῆμα οὐτινος ἡ παιδροτάτη τοποθεσία ἦτον πάντῃ ἀντίθετος πρὸς τὸν χαρακτήρα τῶν περιόικων. Εἰς τὴν καλὴν μας πόλιν τῆς Κοπενάγης, ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν οὐδ' ἔχνη ἀριστοκρατικοῦ τύπου, δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τοὺς ὑπεροπτικούς τρόπους καὶ τὰς αὐλικὰς διατυπώσεις τῶν μικρῶν εὐγενῶν τῆς προσδόξου Γερμανίας. Ἡ μὲν μικροπρέπειαν αὐτὴν ἀπῆντων πρὸ πάντων εἰς τὰς δημοσίας συναθροίσεις καὶ τοὺς χοροὺς, ὅπου, καὶ ὅταν ἐχόρευον ἀκόμη, ἐπεδείκνυν σοβαρότητα ἐπίσημον καὶ ἥθως διδασκαλικόν. Ἰσως ὑποθέσῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἔκαστον δυσθυμίαν δὲν τὸ ἀρνοῦμαι ἐστενοχωρούμην τόσον πολὺ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἔλπιζον νὰ διασκεδάσω ὀλίγας ἡμέρας, ὥστε εἶχον ἀποφασίσει νὰ ἀναχωρήσω· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ ἀφίξις νέας Δανίδος ἀπερχομένης εἰς Κοπενάγην, ἐτροποποίησε τὰς πρώτας μου ἐντυπώσεις. Ὁ ζωηρὸς καὶ ἀπαρκαλύπτος χαρακτήρ της, ἡ πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνη της, ἡ εὐθυμία τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε χορεύουσα μετ' ἐμοῦ, ἐξήλειψαν ὥς διὰ ῥάβδου μαγικῆς ὅλας μου τὰς μελαγχολικὰς ἰδέας, καὶ ἡ Καρολίνα Χ. . . . μ' ἐφάνη ὡς θεὰ ἐλθοῦσα νὰ γλυκάνῃ τὴν πικρίαν τῆς ἀηδίας μου· ἡ θεὰ δὲ αὕτη ἦτον ὡραιότατη, καὶ σημειωτέον ὅτι τὸ κάλλος δὲν εἶναι προσὸν κοινὸν εἰς τὴν ἀρκτῶαν Γερμανίαν. Πρὸς τοῦτοις ἡ Καρολίνα ἦτον θυγάτηρ κυρίου τινὸς γνωστοῦ μου, πολλὰ εὐπολότητου. Ὅλαι αὐταὶ αἱ περιστάσεις μὲ προσήγγιζον ἔτι μάλλον πρὸς τὴν νέαν συμπατριώτιδά μου, ἣτις, ἔχουσα σύντροφον καὶ ἄλλην κυρίαν ἐκ Κοπενάγης, εἶχεν ἐλθεῖ εἰς Δοβεραύην καθ' ἣν ἐποχὴν συρρέει πλῆθος ξένων χάριν τῶν λουτρῶν. Μίαν ἑσπέραν ἐξερχόμενοι ἀπὸ χορὸν, δὲν εὗρομεν τὴν ἀμαξίαν μας. Ὁ καιρὸς ἦτον ὥραιος, καὶ αἱ Δανίδες μου ἐξήγησαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπιστρέψωσι πεζαί. Ἐπρόσπερον λοιπὸν τὸν βραχίονά μου εἰς τὴν Καρολίαν, καὶ ἄλλος τις νέος ἐπρόσφερε τὸν ἰδικόν του εἰς τὴν συντροφὴν της. Οὕτω πως ἐπροχωρήσαμεν βαδίζοντες παρὰ τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης, τῆς ὁποίας τὰ διαυγῆ κύματα ἐσπινθήριζον φωτοβολούμενα ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ὁ γλυκὺς φλοῖστος τῶν κυμάτων ἀνεμιγνύετο μὲ τὸν ἀρμονικὸν ἦχον

τῆς μουτικῆς. ὁ οὐρανὸς ἦτον διάστερος, καὶ ὁ ζέφυρος ἐπνεεν ἀρωματοφόρος. Εὐρισκόμην εἰς ὥραν μακαριότητος καθ' ἣν ἡ καρδία ἐντροφᾷ ἀπληστος εἰς ὅλα τὰ θέληττα τῆς φύσεως· καὶ ποτὲ ἡ νέα τῆς ὁποίας ὁ βραχίον ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου δὲν μὲ εἶχε φανῇ τόσον ὡραία· ἀπὸ λόγου εἰς λόγον δὲν ἐξεύρω πῶς ὅταν ἐχωρίσθημεν, ἤμεθα ἐπιτήμως ἀρράδωνισμένοι.

Ὅταν ἔμεινα μόνος ἐφριξα διὰ τὴν ἀπροόητον ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον ὑποχρέωσιν τόσῳ σπουδαίαν. Μ' ἐφαίνετο ὅτι τὰ συμβάντα ἦσαν ἀπλοῦν ὄνειρον· τὴν ἐπιοῦσαν ἤλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Καρολίνης, ἣτις μὲ παρουσίασεν εἰς τὴν συντροφὴν της ὡς μνηστῆρά της, ἤρχισε νὰ μὲ ὁμιλῇ ἐνικῶς, καὶ νὰ μὲ μεταχειρίζεται ὡς νὰ ἠγαπώμεθα πρὸ αἰώνων. Ὁ τρόπος αὐτὸς μὲ δυσηρέστησεν· ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἀνεκάλυφα καὶ τινὰ προτερήματα τῆς μνηστῆς μου· ἐπαίξεν ἐπιτηδεύως καὶ ἐντέχνως κύμβαλον, καὶ ἦτον ἐμπειροτάτη εἰς ὅλα τὰ εἶδη τοῦ κεντήματος. Ἐγραψα συγχρόνως μὲ αὐτὴν πρὸς τοὺς γονεῖς της, τὴν ἐζήτησα, καὶ ἐφανέρωσα τὴν κατάστασιν καὶ τὴν κοινωνικὴν μου θέσιν.

Ἡ Καρολίνα ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τοῦ προσηχοῦς ἀτμοπλοίου, καὶ ἕως τότε ἠλπίζομεν νὰ λάβωμεν τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων της. Ἐντοσούτῳ περιδιεβάζομεν καθ' ἑκάστην ὁμοῦ, καὶ ἡ μνηστὴ μου, μὲ τὴν πολυλογίαν της, μὲ διηγείτο ὅλα τὰ μυστικά της. Ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἠγάπα παραπολύ τὸν πατέρα της, ἐνῶ ὁμίλει ἐνθουσιωδῶς διὰ τὴν μητέρα της.

— Εὐχαριστῶ τὸν θεόν, μὲ εἶπε μίαν τῶν ἡμερῶν, ὅτι ἤξιώσε τοὺς γονεῖς μου νὰ μὲ ἴδωῦν ἀρράδωνισμένην μὲ σέ, ὑστερον ἀπὸ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν πρὸ ἑξ μηνῶν ἐξ αἰτίας τῆς ἀδελφῆς μου τῆς Σουηδίας.

— Ἐρχεσαι ἀπὸ τὴν Σουηδίαν! ἀνέκραξα. Ἐνόμιζα ὅτι δὲν εἶχες οὐδὲ ἀδελφὴν, οὐδὲ ἀδελφόν.

— Εἶναι μηλαδελφὴ μου, ἀπεκρίθη μὲ ἥθος ἀδιάφορον, κόρη τῆς πρώτης γυναικὸς τοῦ πατρός μου.

— Ἀλλὰ διὰ τί τὴν ὀνομάζεις ἀδελφὴν σου τῆς Σουηδίας, καὶ ποῖαν λύπην ἐπροξένησεν εἰς τοὺς γονεῖς σου;

— Νὰ σὲ τὸ εἰπῶ· ἦτον δέκα χρόνων ὅταν ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρός της τὴν μετέφερεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν Σουηδίαν· ἀλλ' ὁ θεὸς αὐτὸς μὲ τὸν ὁποῖον συνεκαταίκει ἀπέθανε πρὸ τριῶν μηνῶν. Ἦτον πλούσιος καὶ πολυμαθὴς, εἶχε περιηγηθῇ ὅλον τὸν κόσμον· ἠγάπησε δὲ τόσῳ πολὺ τὴν ἀδελφὴν μου ὥστε δὲν ἠσύχαζεν ἕως οὗ νὰ τὴν ἀρράδωνίσῃ μὲ τὸν μόνον υἱόν του. Πρὸ τριῶν σχεδὸν χρόνων ἤλθαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ μᾶς ἴδωῦν εἰς Κοπενάγην, καὶ ἐπεράσαμεν τὸν καιρὸν μας μὲ χοροὺς, καὶ μὲ γεύματα. Ὁ νέος Ἐννιγκ Φ. . . (οὕτως ὀνομάζετο ὁ ἀρράδωνιστικὸς τῆς ἀδελφῆς μου) ἦτον ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους ἀνδρας τοῦ κόσμου. Ἐφαίνετο καταπολλὰ ἐρωτευμένος, καὶ ὅμως, ἂν τὸν ἐβλεπες μαζῇ μὲ τὴν ἀδελφὴν μου, δὲν θὰ ἐπίστευες ὅτι ἦσαν ἀρράδωνισμένοι, διότι οὐτε ὁμίλουν ἐνικῶς μεταξὺ των, οὐτε συνδιελέγοντο παραπολύ· τὸ πολὺ πολὺ, αὐτὸς ἐφίλει ἐνίοτε τὴν χεῖρά της. Μετ' ὀλίγον

(1) Τὰ διήγημα ταῦτα ἐκδόθη Δανιστὶ ὑπὸ τοῦ Ε. Ἐιδέργου, ἔτυχε μεγάλης καὶ γενικῆς ἐπιδοκιμασίας.